

то, но да не искать отъ тѣхъ да имъ писвать и Славянски, и съ то да ласкателствуютъ не ученны тѣ имъ родители, които ся радвать колко то по̀ темно писвать сынове тѣ имъ, и ся благодарять на языкъ, кого то не разбирать, а оставявъ матерныя си. А смысли тѣ си не могутъ другоаче да поправять ученицы тѣ, освенъ, ако прочитать изрядны примѣры, и то нетреба да ги приписвать; защо не може да ся случи и двама да сж ся подканили отъ исти тѣ чюства за да нишижтъ то писмо. Севигніяни тѣ писма кѣмъ дщера и сж изрядни; но неможе да ги припише мжжъ, или дѣва, ачи да ги проводи на другого.

Както неможе челоуѣкъ да тѣри едного старца да играе, като малки тѣ дѣца, тжй, и ако писва едно момче, като старъ, е неприятно. Какво то ся надѣвашъ отъ едного, когато ти хоротува, ако ти писва и така, ще ся благодарить; и ако ученицы тѣ, отъ младость и любочестіе разпалены, гледать да писвать по̀ высокичко; но като иматъ добро основаніе, скоро ся изгубвать онія младостны дымове, и ся вращать кѣмъ естественно то.

Зато, всякій да има за правило на писма та това; да гледа какѣвъ челоуѣкъ му писва, на каква е возрастъ, отъ какѣвъ чинъ, каква честь има, какви знанія, какви сходства и свойства, и